

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. R.**
bytem R. 1702, Rož. p. R.
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Sadílkem
sídlem Štěpánská 39, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUZZ-12898/2016, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUZZ-12898/2016, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 11. 2015, č. j. MěÚ-RpR/OD/25732/292/2015/LL tak, že za slovní spojení „ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu“ bylo doplněno slovní spojení „z nedbalosti“, ve zbytku byl výrok správního orgánu I. stupně potvrzen. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 18. 6. 2015 okolo 5:55 hod. v obci Rožnov pod

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Radhoštěm na ulici Bayerova, Tylovice, u restaurace Harcovna, řídil vozidlo Renault Laguna RZ X po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno hlídkou Policie ČR po provedené dechové zkoušce certifikovaným analyzátozem alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510 s naměřenou hodnotou v době 5:57 hod. s výsledkem 0,33‰ alkoholu v krvi. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24‰, tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,09‰ obsahu alkoholu v krvi, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci správním orgánem I. stupně uložena podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokuta ve výši 4 000 Kč, podle ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, § 11 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a namítá, že: a) žalovaný nepochopil námitku žalobce ohledně překročení meze odborné znalosti žalovaného, když vycházel ze závěrů znaleckého posudku o obecné eliminaci alkoholu v těle člověka, nikoli tedy těla žalobce samotného a tím prakticky provedl propočet hodnot odbourávání alkoholu v krvi žalobce přesto, že neměl žádné výchozí údaje o začátku a konci požívání alkoholu, jeho množství, druhu atd.; dle žalobce žalovaný vytvořil domněnku o tom, že pokud by znalec neměl výchozí údaje potřebné ke zpracování posudku, nemohl by posudek zpracovat s tím, že dle žalovaného k tomuto nedošlo a s touto svojí logikou se uspokojil. S tímto se žalobce neztotožňuje. Žalobce nepochyboval odbornost znalce a jeho závěry, ve svém odvolání však zpochybňoval logiku a závěry správního orgánu I. stupně, což se ale u žalobce (*zřejmě u žalovaného, pozn. soudu*) nesetkalo s pochopením. Žalobce ve svém odvolání jasně uvedl, že v protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem chyběly některé údaje. Tuto námitku však žalovaný zjevně přehlédl. Žalobce trvá na svém názoru, že není pravda, že by znalec ve svém posudku dospěl k důvodnému závěru, že žalobce v době bezprostředně po řízení vozidla měl v krvi etanol v koncentraci s největší pravděpodobností okolo 0,3 g/kg. Dle žalobce se znalec v posudku vyjadřuje tak, že vzhledem k orientačnímu charakteru provedených dechových zkoušek samotných a faktu, že koncentrace etanolu v krvi do 0,20 g/kg byla stanovena objektivní metodou plynové chromatografie, která není jednoznačně průkazná pro požití alkoholu, je potřeba na koncentrační rozmezí (0, 25 – 0, 34 g/kg) pohlížet jako na orientační, tj. znalec vyjadřuje svoji pochybnost, že koncentrace etanolu v krvi žalobce byla v tomto konkrétním případě v uvedeném rozmezí, jelikož se jedná o velice nízkou koncentraci. Tento závěr si žalovaný vysvětlil po svém tak, že fyziologická míra alkoholu, která se v těle může vyskytovat i bez požití alkoholu (0,2‰), byla u žalobce vyloučena. Žalovaný interpretuje závěr znalce tak, že je důvodné předpokládat, že objektivní metodou plynové chromatografie zjištěná hladina koncentrace alkoholu v krvi žalobce 0,12‰ odpovídá přítomnému etanolu v jeho krvi. V této souvislosti žalobce poukazuje na fakt, že byt znalec potvrdil, že se v krvi žalovaného odebrané 18. 6. 2015 v 7:00 nacházel etanol v koncentraci 0,12 g/kg, nevyjádřil se k původu této látky v krvi žalobce. S ohledem na předchozí vyjádření znalce, že koncentrace etanolu v krvi do 0,20 g/kg stanovena objektivní metodou plynové chromatografie není jednoznačně průkazná pro požití alkoholu, pak závěr žalovaného, že

alkohol vzniká kvašením a v lidském organismu k žádnému kvasnému procesu nedochází, postrádá jakoukoli logiku, a to i vzhledem k dalšímu vyjádření žalovaného, že přítomnost alkoholu v lidském organismu může být pouze důsledkem požití alkoholického nápoje. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 9 As 120/2011-166;

b) žalovaný nemůže bez dalšího považovat dechové zkoušky za hlavní důkazní prostředek, zejména ne v případě, kdy existuje důkazní prostředek další, který navíc svědčí ve prospěch žalobce, a dodává, že si je vědom existence metodiky MDČR č. j. 285/2009-160-OST, avšak tato není závazným právním předpisem;

c) žalovaný nevyslyšel ani námitku žalobce, že alkohol před jízdou nepožil a že žádné jiné skutečnosti, kromě výsledku dechové zkoušky, které by nasvědčovaly tomu, že by před jízdou alkohol požil, zjištěny nebyly. Žalovaný pouze konstatoval, že pouhopouhé tvrzení žalobce, že žádné alkoholické nápoje před jízdou nepožil, nestačí, neboť bylo spolehlivě vyvráceno výsledky dechových zkoušek. Žalobce uvádí, že jednak není možné prokazovat negativní skutečnost, tj. že žalobce alkohol nepožil, a jednak samotná přítomnost alkoholu v krvi v koncentraci do 0,20 g/kg nemusí být přímým důsledkem požití alkoholu;

d) došlo k pochybení Policie ČR, které spočívá v tom, že k odebrání krevního vzorku došlo až po hodině od dechové zkoušky, což mělo být dle názoru žalobce zohledněno. Žalovaný se k této námitce vyjádřil stroze tak, že k žádnému pochybení nedošlo, neboť jedna hodina prodlevy je v daném případě vzhledem k okolnostem zcela standardní doba k zajištění odebrání vzorku krve lékařem.

3. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K námitkám žalobce uvádí, že u žalobce byla zohledněna odchylka 0,24‰, která byla od naměřeného výsledku (0,33‰) odečtena. Pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí v odůvodnění na některých místech uváděl hodnotu 0,33‰, pak bylo jistě vhodné uvést, že se jedná o údaj bez provedené korekce. Vzhledem k tomu, že odečet však byl fakticky proveden a vzhledem k tomu, že se jím žalovaný zabývá i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se tak jedná skutečně jen o ne příliš vhodnou formulaci, která však nemá vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí. Žalovaný i nadále setrvává na názoru, že námitka žalobce, že správní orgán tím, že vycházel ze závěrů znaleckého posudku o obecné eliminaci alkoholu v těle člověka, prakticky sám provedl propočet hodnot odbourávání alkoholu, je zcela nesmyslná. Pokud správní orgán vycházel ze závěrů znalce podaných v posudku, pak logicky samozřejmě nemohl sám žádné propočty provádět. Touto námitkou se žalovaný zabýval zejména na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, na které odkazuje. Žalovaný zdůrazňuje, že znalec neprováděl bilanční přepočty alkoholu v krvi žalobce, neboť i bez něj na základě provedených dechových zkoušek a odběru krve dospěl k závěru, že žalobce řídil vozidlo v době, kdy měl etanol v krvi v koncentraci s největší pravděpodobností s hodnotou okolo 0,3‰, tedy možnost, že by alkohol v krvi žalobce byl „přirozeně se vyskytující“, byla vyloučena. Znalec dokonce stanovil přesnější rozmezí, u toho však zdůraznil, že je pouze orientační, a to od 0,25‰ – 0,34‰. Interpretaci žalobce, že tím, že znalec uvedl, že přesnější rozmezí je dáno pouze orientačně, znamená, že znalec měl pochybnosti ohledně koncentrace etanolu v jeho krvi, neboť se jedná o nízkou hladinu, považuje soud za absurdní. V České republice platí zásada nulové tolerance alkoholu, tedy i hodnota 0,25‰ alkoholu by byla pro uznání žalobce vinným dostačující. Pouhé vágní zpochybňování důkazních prostředků bez jakéhokoli relevantního argumentu jsou dle žalovaného nezpůsobivé vyvolat o těchto důkazech pochybnosti. Ohledně namítané nezávadnosti metodiky ČMI žalovaný uvedl, že tato je dlouhodobě respektována i správními soudy a

shrnutí, že pokud byly dechové zkoušky provedeny analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem, kdy tyto zkoušky byly provedeny korektně v souladu s metodikou ČMI, a kdy u žalobce byla naměřena hodnota alkoholu vyšší než 0,25‰, pak je to zcela dostatečný a hodnověrný důkaz o tom, že žalobce řídil vozidlo v době, kdy byl ovlivněn alkoholem. Žalovaný připomněl, že je pro něj rozhodující množství alkoholu v krvi obviněného bezprostředně poté, co řídil vozidlo, nikoliv v době odběru krve, tj. cirká hodinu poté, co řídil vozidlo. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně správně vycházel z výsledků dechových zkoušek. Žalovaný nerozumí tomu, „jak měl vyslyšet námitku žalobce, který tvrdil, že alkohol nepožil, když žádné jiné skutečnosti kromě dechových zkoušek požití alkoholu nenásvědčovaly“. Žalovaný zopakoval, že výsledky řádně provedených dechových zkoušek jsou dostatečným důkazním prostředkem prokazujícím, že se žalobce přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu dopustil, kdy pouhé nedoznání se obviněného k požití alkoholu není způsobilé výsledky měření zpochybnit. Námitkou prodlevy mezi dechovou zkouškou a odběrem krve se žalovaný zabýval již v napadeném rozhodnutí na str. 8, na které tak odkazuje.

4. Při jednání soudu žalobce uvedl, že v tomto případě bylo na místě aplikovat zásadu in dubio pro reo, neboť správní orgán měl k dispozici dva důkazy, a to orientační dechovou zkoušku, přičemž zdůraznil slovo orientační, neboť tak je dle jeho názoru posuzována konzistentní judikaturou, a dále zkoušku rozboru krve, která je jediná objektivní a jediná přesná a jako taková může potvrdit, zda a kolik je alkoholu v krvi. V případě žalobce se zjištěné hodnoty výrazně lišily. Orientační dechovou zkouškou byla naměřena hodnota 0,33‰, z krve byla zjištěna hodnota 0,12‰. Oba důkazy tak stojí proti sobě a nebylo možné důkaz krevní zkoušky přehlédnout. Nadto výsledek z tohoto objektivního důkazu je obsahově významnější. Správní orgán nechal správně vypracovat znalecký posudek a znalec dospěl k závěru, že hodnota zjištěná plynovou chromatografií je pod hodnotou 0,20‰, což je hodnota, kdy se alkohol může vyskytovat v krvi přirozeně, fyziologicky. Dále znalec uvedl, že dechová zkouška má pouze orientační charakter. Soudní znalec nedospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce požil alkohol, a je tedy nutné postupovat v souladu se zmíněnou zásadou in dubio pro reo. Co se týče časového odstupu odběrů krve a případného odbourávání etanolu z krve, je možné učinit závěr, že pokud by s odběrem policisté čekali např. další hodinu, mohli by se dostat až na hodnotu 1‰ při prostém přičítání přirozeně odbourávané hodnoty k okamžiku měření dechovým analyzátozem, a to už by byl případně trestný čin. Časový odstup tak nemůže být brán k tíži žalobce.
5. K tomuto vyjádření žalovaný uvedl, že dle jeho názoru důkazy nestojí proti sobě, ale do sebe zapadají. Dechové zkoušky byly uskutečněny řádně, nejsou jen orientační, a pokud žalobce uváděl, že metodika jejich provádění není závazná, tak to je sice pravda, ale i podle judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí sp. zn. 7 As 170/2012, má metodika význam pro správné provedení dechové zkoušky. Tabákový zákon přiznal dechové zkoušce od roku 2009 nebo 2010 samostatnost jako důkazu, nejedná se tedy jen o orientační zkoušku, která musí být ještě doplněna. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 12/2012 je alkohol touto zkouškou stanoven přibližně, ale hodnoty lze určit přesně při zohlednění odchylky přístroje a fyziologické odchylky celkem 0,24‰. Pokud se jedná o časový odstup, tak vzdálenost od místa, kde byl žalobce zastaven, k ordinaci MUDr. V., který provedl odběr krve, je sice jen 2 km, ale MUDr. V. ordinuje až od 7.00 hodin a je tedy nutné pochopit čekání na lékaře z tohoto důvodu, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 9 As 34/2017, aby byl odběr krve

proveden zákonně musí být proveden lékařem, tedy na protokolu musí být jeho podpis, odběr krve nemůže provést zdravotní sestra. Dále žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 137/2015, kdy se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným případem, jako je nyní řešený případ. Zdůraznil, že nemůže obstat tvrzení žalobce, že je nutné se přiklonit jen ke zkoušce krve a z této vycházet. Cílem správního řízení bylo prokázat, jaká byla hodnota alkoholu v krvi při řízení a nikoli až následně v době odběru krve.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 10. 7. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení přestupku ze dne 9. 7. 2015, č. j. KRPZ-65303-7/PŘ-2015-151515, dle kterého byl žalobce podezřelý z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 5 odst. 2 písm. b) a § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Z úředního záznamu ze dne 18. 6. 2015, č. j. KRPZ-65303-3/PŘ-2015-151515 vyplývá, že dne 18. 6. 2015 v 5:55 hod. bylo hlídkou V-610 v Rožnově pod Radhoštěm v místní části Tylovice, poblíž restaurace Harcovna zastaveno vozidlo tovární značky OA RENAULT LAGUNA BG0N05, RZ X, které řídil žalobce, a následně byl vyzván k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Dále je součástí správního spisu oznámení přestupku ze dne 18. 6. 2015, č. j. KRPZ-65304/PŘ-2012-151515, ze kterého vyplývá, že žalobce se dne 18. 6. 2015 v 5:57 hod. pod č. zkoušky 1377 a v 6:02 hod. pod č. zkoušky 1378 podrobil orientační dechové zkoušce alkoholtestem DRÄGER s výslednou hodnotou 0,33 ‰ a 0,33 ‰. Žalobce s naměřenou hodnotou nesouhlasil a uvedl, že nepil a použil kapky od bolesti zad, konkrétně Algifen. Uvedené hodnoty vyplývají i ze záznamu o dechové zkoušce ze dne 18. 6. 2015, č. j. KRPZ-65303-1/PŘ-2015-151515, jehož součástí jsou oba výstupy z tiskárny uvedeného přístroje, které obsahují informaci o hodnotě 0,33 ‰ v obou případech uskutečněného měření, tyto jsou podepsány žalobcem. Součástí správního spisu je i kalibrační protokol, který uvádí odchylku 0,02 ‰ a přesnost měření 1,02 ‰ přístroje DRÄGER s tím, že kalibrace byla provedena dne 13. 2. 2015 podle výrobcem stanoveného postupu číslo 4754.6000 verze 2.1 (09/11). Z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 24. 6. 2015, č. j. KRPZ-65303/PŘ-2015-151515 vyplývá, že žalobce se na vlastní žádost podrobil odběru biologického materiálu, konkrétně odběru krve, který byl proveden dne 18. 6. 2015 v 7:00 hod. s výsledkem 0,12 g/kg. Dne 14. 7. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 13. 7. 2015, č. j. MěÚ-RpR/OD/25995/292/2015/03/LL. Dne 19. 8. 2015 se konalo ústní jednání, ke kterému se žalobce dostavil a sdělil, že vzal spisový materiál na vědomí a vyjádří se k němu písemně nebo do protokolu do 31. 8. 2015. Usnesením ze dne 16. 9. 2015, č. j. MěÚ-RpR/OD/33923/292/2015/05/LL byl ustanoven soudní znalec Doc. RNDr. P. O., CSc., k zodpovězení otázek ohledně odbourávání alkoholu v daném konkrétním případě, dále ohledně vlivu kapek Algifen na naměřenou hodnotu alkoholu při dechové zkoušce přístrojem DRÄGER a případně následnému odbourávání alkoholu a ohledně jiných, z hlediska znalce důležitých, stanovisek pro posouzení kvalifikace skutku. Ze závěrů znaleckého posudku ze dne 21. 9. 2015, č. j. 34660/2015 vyplývá, že vzhledem k výsledkům orientačních dechových zkoušek a odběru krve, je důvodné se domnívat, že koncentrace alkoholu v krvi žalobce byla dne 18. 6. 2015 v 5:55 hod. s největší pravděpodobností dána hodnotou okolo 0,30 g/kg (0,25 – 0,34 g/kg). Znalec dále uvedl, že na přesněji specifikované koncentrační rozmezí etanolu v krvi žalobce dne 18. 6. 2015 v 7:00 hod. je nutné pohlížet jako na orientační, vzhledem k charakteru dechových zkoušek na jedné straně a na druhé straně skutečnosti, že samostatně stanovená

koncentrace etanolu v krvi do 0,20 g/kg objektivní metodou plynové chromatografie není jednoznačně průkazná pro požití alkoholu. Jako další možnost zohlednění eliminace alkoholu v krvi je metoda, která se označuje jako faktor $\beta_{60} = 0,12 - 0,20$ g/kg a vyjadřuje u zdravého člověka při hladinách alkoholu v krvi do 2 g/kg pokles koncentrace alkoholu v krvi (0,12 – 0,20 g/kg) za jednu hodinu. Je tedy důvodné předpokládat, že objektivní metodou plynové chromatografie zjištěná koncentrace etanolu v krvi odebrané u žalobce dne 18. 6. 2015 v 7:00 hod. – 0,12 g/kg opravdu odpovídá přítomnému etanolu v jeho krvi. Kapky Algifen neobsahují etanol, a tak požití těchto kapek nemohlo ovlivnit koncentraci etanolu v krvi řidiče a dne 18. 6. 2015 v 5:55 hod., ani výsledky dechových zkoušek. Dne 16. 10. 2015 a 19. 10. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce ke znaleckému posudku a skutkovým zjištěním. Dne 2. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MěÚ-RpR/OD/39601/292/2015/12/LL ve kterém uvedl, že žalobce je vinen tím, že svým jednáním porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Dne 24. 11. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání žalobce. Žalovaný dne 12. 2. 2016 rozhodnutím č. j. KUZZL-12898/2016 rozhodnutí částečně změnil tak, že ve výroku I. doplnil slovní spojení „z nedbalosti“ a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Krajský soud se s ohledem na formulaci žalobních bodů zaměřil na prokázání spáchání přestupku žalobcem, a zejména na skutečnost, zda správní orgány správně vyhodnotily důkazy, které byly v přestupkovém řízení opatřeny.
9. Správní orgán měl k dispozici výsledky dechové zkoušky provedené přístrojem Alcotest 7510 DRÄGER, výsledky rozboru krve žalobce zjištěné metodou plynové chromatografie a znalecký posudek Doc. RNDr. O., CSc., který se zabýval otázkou odbourávání alkoholu. Hodnota etanolu v krvi žalobce zjištěná dechovou zkouškou v 5:57 hod. a v 6:02 hod. byla 0,33‰, hodnota etanolu zjištěná rozbořem krve odebrané v 7:00 hod. byla 0,12‰. Správní orgány stanovily výslednou hladinu alkoholu u žalobce na hodnotu 0,09‰, když od hodnoty zjištěné dechovou zkouškou odečetly ve prospěch žalobce odchylku měření přístroje a tzv. fyziologickou hladinu, celkem tedy 0,24‰ (k tomu blíže viz rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 5). S ohledem na závěry znaleckého posudku, v němž znalec uzavřel, že samostatně stanovená koncentrace etanolu v krvi do 0,20 g/kg objektivní metodou plynové chromatografie není jednoznačně průkazná pro požití alkoholu, stanovily správní orgány hodnotu alkoholu v krvi žalobce minimálním spolehlivě zjištěným množstvím.
10. Povahou dechové zkoušky se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (např. rozhodnutí ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79).
11. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými

látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně před návykovými látkami“).

12. Podle § 16 odst. 2 zákona o ochraně před návykovými látkami platí, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.
13. Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťující obsah alkoholu, a to orientační vyšetření [§ 2 písm. l) zákona o ochraně před návykovými látkami] a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. m) zákona o ochraně před návykovými látkami]. Současně je ze znění § 16 odst. 2 tohoto zákona patrné, že s účinností od 1. 1. 2009 je důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“) přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Zvláštním právním předpisem, který má na mysli § 16 odst. 2 zákona o ochraně před návykovými látkami, je právě zákon o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů (srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky). Není tak správný názor žalobce, který se domnívá, že výsledek z objektivního důkazu zkoušky krve je obsahově významnější, jediný objektivní a jediný přesný.
14. V posuzované věci vyplynulo ze správního spisu, že policisté opakovaně provedli u žalobce dechovou zkoušku kalibrovaným analyzátozem alkoholu v dechu s výsledkem 0,33 ‰, 0,33 ‰ alkoholu v krvi. Žalobce v žalobě nenámítal, že by nebyl dodržen shora uvedený postup, který pro účely správního řízení prokazuje přítomnost alkoholu v krvi ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o ochraně před návykovými látkami. Výtisky výsledků zkoušek podepsal jako správné, přičemž bylo zjištěno, že přístroj měl v době měření platnou kalibraci (protokol č. 15/SV-144.3/5). Zákon o ochraně před návykovými látkami krevní zkoušku (odborné lékařské vyšetření) předpokládá až pro situaci, kdy kontrolovaná osoba odmítne orientační vyšetření. Ani ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu přitom striktně neváže povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření na pozitivní výsledek dechové zkoušky. Rozhodující tak je výzva policisty k podstoupení lékařského vyšetření. Opodstatněnost předmětné výzvy může být sice dána výsledky orientačních dechových zkoušek, avšak nelze z žádného ustanovení právního předpisu dovodit, že jedině odborné lékařské vyšetření je způsobilé prokázat konzumaci alkoholu před jízdou. Z uvedeného tak vyplývá, že k prokázání přítomnosti alkoholu v krvi postačuje zkouška analyzátozem alkoholu v dechu, neboť v opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně vyžadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.

15. Dále ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil jednoznačný závěr, že se nelze ztotožnit s tím, že vyšetření alkoholu z dechu je nezpůsobilé prokázat hladinu alkoholu v krvi, neboť je pouze *orientační* (což tvrdil v nyní posuzované věci žalobce, žalobní bod a). To jednak odporuje výše uvedenému znění § 16 odst. 2 zákona o ochraně před návykovými látkami, jednak výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně, a to odečtením odchylky měření přístroje tak, jak bylo v nyní posuzovaném případě správními orgány provedeno. Hodnoty zjištěné analyzátozem dechu jsou tak při zohlednění odchylky měřicího přístroje stanoveny přesně a lze pouze na jejich základě učinit závěr, zda byl řidič alkoholem ovlivněn či nikoli.
16. Pokud jde o závěry znaleckého posudku, které dle žalobce svědčí v jeho prospěch, není tomu tak. Znalecký posudek se zabýval otázkou odbourávání alkoholu v případě žalobce. S ohledem na skutečnost, že znalec neměl veškeré potřebné vstupní údaje, vycházel při svých úvahách z obecných hodnot poklesu koncentrace alkoholu v krvi u zdravého člověka. V krvi byla metodou plynové chromatografie zjištěna koncentrace etanolu v 7:00 hod. 0,12 g/kg. Znalec ve svém posudku uvádí, že metoda plynové chromatografie není jednoznačně průkazná pro požití alkoholu v případě, že je stanovena koncentrace etanolu v krvi do 0,20 g/kg (jak tomu bylo v případě žalobce). Je tomu tak z toho důvodu, že do této hodnoty se připouští, že zjištěný výskyt etanolu v krvi nemusí být způsoben požitím alkoholu (tzv. fyziologická hladina). Znalec však tento závěr jednoznačně činí jen ve vztahu k metodě plynové chromatografie a hodnotě naměřené v 7:00 hod. nikoli ve vztahu k dechové zkoušce a jí zjištěným výsledkům v 5:57 hod. a 6:02 hod., kdy naměřená hodnota byla nad hodnotou 0,20 g/kg.
17. Proto správní orgány pro určení výše hladiny alkoholu v krvi žalobce v době, kdy řídil vozidlo, nevycházely z hodnoty alkoholu zjištěné z krve, jejíž výše byla v 7:00 hod. pod hodnotou 0,20 g/kg, ale vycházely z výsledků dechové zkoušky, která byla provedena bezprostředně po zastavení vozidla řízeném žalobcem. V jejím případě, jak výše uvedeno, tato odchylka, resp. tzv. fyziologická hladina, 0,20‰, byla rovněž ve prospěch žalobce zohledněna a i po jejím zohlednění včetně zohlednění odchylky měření přístroje v případě hodnoty zjištěné dechovou zkouškou stále zbývá v případě žalobce hodnota 0,09‰ alkoholu v krvi, které prokazují, že žalobce v krvi alkohol měl i v čase po řízení motorového vozidla (a tedy tím spíše v čase, kdy vozidlo řídil).
18. Za situace, kdy pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry je řidič alkoholem ovlivněn, ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol, neboť v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, je zjištěná hodnota pro naplnění skutkové podstaty přestupku dostačující.
19. Nutno podotknout, že přes výše uvedené znalec následně s ohledem na jednotlivé zjištěné naměřené hodnoty oběma metodami a obecné poznatky o odbourávání alkoholu v krvi učinil závěr, že je důvodné předpokládat, že hodnota zjištěná metodou plynové chromatografie opravdu odpovídá přítomnému etanolu v krvi. Krajský soud tak souhlasí se závěrem žalovaného, že tyto důkazy nejsou ve vzájemném rozporu, jak tvrdil žalobce.
20. Za této situace, kdy bylo prokázáno, že žalobce byl v době řízení vozidla pod vlivem alkoholu, skutečně nestačí pouhé tvrzení žalobce, že před jízdou žádné alkoholické nápoje

nepožil, k vyvrácení výsledků dechových zkoušek, a není správný jeho názor, že samotná přítomnost alkoholu v krvi v koncentraci do 0,20 g/kg nemusí být přímým důsledkem požití alkoholu (žalobní bod c). Jak uvedeno výše, hladina alkoholu v krvi žalobce zjištěná dechovou zkouškou byla 0,33‰, tj. nad hodnotou tzv. fyziologické hladiny, a od této hodnoty správní orgán odečetl odchylku 0,24 g/kg připadající na vliv přesnosti měření a případnou fyziologickou hladinu alkoholu v krvi. Zjištěná hladina 0,09‰ je již nepochybným minimálním množstvím alkoholu v krvi, které bylo u žalobce zjištěno. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79, *předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 ‰ alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.* Jak krajský soud uvedl již výše, vychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální (k tomu shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78). Tato žalobní námitka tak rovněž není důvodná.

21. Co se týče hodinové prodlevy mezi dechovou zkouškou a odebráním vzorku krve (žalobní bod d), žalobce neuvádí žádné skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení Policie ČR, a z okolností případu je zřejmé, že tato časová prodleva byla skutečně zapříčiněna brzkými ranními hodinami, jak uvedl žalovaný na str. 8 a 9 svého rozhodnutí. Nadto z námitky žalobce není soudu zřejmé, jak měla být tato skutečnost ve věci zohledněna, jak se měla promítnout do skutkových nebo právních závěrů správních orgánů, neboť žalobce v rámci této své námitky nic bližšího neuvádí. Krajský soud tak konstatuje, že ani tato námitka není důvodná.
22. Krajský soud neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem znalce, když má za to, že znalecký posudek byl proveden k důkazu ve správním řízení a žalobce v žalobě ani při jednání soudu dne 6. 3. 2018 neuvedl, z jakého důvodu by měl soud dokazování zopakovat, resp. z jakých důvodů by měl provést výslech znalce. Krajský soud vycházel z předmětného znaleckého posudku jakožto podkladu správního orgánu, nedospěl k závěru, že by správní orgán hodnotil tento důkaz v rozporu se zákonem, tudíž krajský soud sám neshledal důvod pro zopakování dokazování toho důkazního prostředku.
23. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 6. března 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.